

Marian Marciniak

Grudziądz - Mniszek, woj. toruńskie. Stanowisko III

Informator Archeologiczny : badania 16, 80-81

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Prace prowadził zespół pod kierunkiem doc.dr hab. Aleksandry Cofty-Broniewskiej. Finansował Uniwersytet Jagielloński. Drugi sezon badań. Osada ludności z wczesnej epoki brązu.

Celem badań było ostateczne określenie zasięgu i charakteru osadnictwa ludności "wczesnobrązowej".

Przebadano 50 m² wyróżniając 10 obiektów. Negatywnie zweryfikowana została hipoteza o istnieniu umocnień obronnych /rowu/ związanych z osadnictwem z wczesnej epoki brązu. Okazało się, że w przeszłości szczyt cypla był bardziej wyniesiony, dzięki czemu tworzył się naturalny /okrężny/ system obronny - późniejsza działalność agrotechniczna całkowicie zniósła te deniwelacje.

Ponadto jednoznacznie stwierdzono, iż na stanowisku mamy do czynienia z jedną budowlą ziemiankową z wczesnej epoki brązu.

Badania zakończono.

GÓRA, gm. Pobiedziska woj. poznańskie Stanowisko 1	patrz wczesne średniowiecze
GRÓDEK NADBUŻNY, gm. Hrubieszów woj. zamojskie Stanowisko 1 d	patrz okres wpływów rzymskich
GRÓDEK NADBUŻNY, gm. Hrubieszów woj. zamojskie Stanowisko 2	patrz neolit
GRUDZIĄDZ-MNISZEK woj. toruńskie Stanowisko III	Muzeum Regionalne w Brodnicy

Badania prowadził mgr Marian Marciniaś. Finansował WKZ w Toruniu. Drugi sezon badań. Stanowisko wielokulturowe. Osadnictwo mezolityczne, neolityczne, wczesnobrązowe oraz wczesnośredniowieczne.

Stanowisko zlokalizowane jest na dobrze eksponowanej wydmie o powierzchni ok. 3 ha, leżącej w obrębie Basenu Grudziądzkiego, nad rzeczką Rudniczanką łączącą dwa jeziora - Mały Rudnik i Wielki Rudnik.

Kontynuowano eksplorację, poszerzając ubiegłoroczny wykop w kierunkach: północnym, zachodnim i wschodnim. Wykopami sondażowymi określono zasięg stanowiska. Całkowita jego powierzchnia wynosi ok. 200 m². Dotychczas przebadano

96 m². Pozyskano kolejne wytwory krzemienne, kamienne, kościane, ceramiczne i metalowe. Odkryto również jamy, ślady palenisk oraz skupiska polepy i kamieni.

W wydobytych materiale można wyróżnić elementy następujących kultur: a/ mezolit - grupa chojnicka; b/ neolit - kultura pucharów lejkatych, kultura amfor kulistych, kultura ceramiki sznurowej, kultura ceramiki dołkowo-grzebykowej; c/ wczesna epoka brązu - kultura unietycka, kultura iwieńska; d/ okres wczesnośredniowieczny - XII/XIII w.

Do najbardziej interesujących znalezisk należą: - miedziana lub brązowa zawieszka w kształcie liścia wierzby, - naczynie kultury unietyckiej, - kamienna siekierka z importowanego surowca, nawiązująca do wyrobów kultury ceramiki wstęgowej, - wyróżniony wśród materiałów krzemienych radiolaryt.

Materiały znajdują się w Muzeum Regionalnym w Brodnicy.

Badania będą kontynuowane.

INOWROCŁAW
woj.bydgoskie
Stanowisko 102

Uniwersytet im. Adama
Mickiewicza w Poznaniu
Instytut Prahistorii
Zespół Badań Kujaw

Badania prowadził zespół pod kierownictwem doc.dr hab. Aleksandry Cofty-Broniewskiej. Finansowała Kujawska Spółdzielnia Mieszkaniowa w Inowrocławiu. Pierwszy sezon badań. Osada kultury łużyckiej, ślady osadnictwa kultury przeworskiej.

Stanowisko usytuowane jest w dolince Rowu Rąbińskiego na terenie przeznaczonym pod zabudowę osiedla mieszkaniowego. Badania miały charakter ratowniczy. Zbadano powierzchnię 578 m², rejestrując ponad 80 obiektów, w tym: 2/3 /?/ mieszkalne budowle półziemiankowe, 25 jam o różnym przeznaczeniu oraz około 50 dołków posłupowych. Struktura odkrytych obiektów, jak ich rozplanowanie wskazują, dość jednoznacznie, iż mamy tu do czynienia z pozostałością niewielkiej osady o powierzchni w granicach 5-7 arów. Względnie duża liczebność materiałów źródłowych /ceramika, kości, polepa, narzędzia kamienne oraz fragment glinianej formy odlewniczej i paciorek szklany/ świadczyłyby z kolei o bardziej trwałym - niż obozowiskowy - charakterze osiedla. Chronologia - na podstawie materiału ceramicznego - schyłek epoki brązu.

Materiały przechowywane są w Instytucie Prahistorii UAM.

Badania prawdopodobnie nie będą kontynuowane.